

ရင်တုန်ရတဲ့ညတစ်ည

မင်း ဟိန်း ကြယ်

"ရင်တုန်ရတဲ့ ညတစ်ည"

(၁)

"မေကြီး ... ဆရာမက သီတင်းကျွတ် ဆရာ ကန်တော့ပွဲကြေးတဲ့ "

လက်တို့ ပြီး လာပြောတဲ့ သမီးကြီးကို ကျွန်မ မျက်စောင်း တစ်ချက် ခဲလိုက်တယ်။ ဘယ့်နှယ်တော်။ မောင်ဖြစ်သူ လောက်တောင် အလိုက် ကန်းဆိုး မသိဘူး။

"ညည်းအဖေ လာမှ တောင်းအေ။ ဒီရက်ထဲ ညည်းအဖေ ပြန်အပ်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း ညည်းအသိ။ ဘယ့်နှယ် ပေးစရာရှိ ငါ့ဆီကပဲ တောင်း နေတယ်"

ကျွန်မ ဒေါသသံနဲ့ ပြောလိုက်တော့ မိရွှေချောက ချက်ချင်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ အံ့မယ်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက် တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေလိုက်တာများ ကျွန်မ မကြားဘူးများ ထင်နေလား မသိ။

"အဲအမေက ညည်းလိုက်တာလည်း လွန်ရော။ နင်လည်း သွားမ တောင်းနဲ့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"သားက ဖေကြီးဆီကပဲ တောင်းနေကျကို မမကလည်း ။ မမကို ပြောသားပဲ။ ဖေကြီးဆီကပဲ တောင်းပါလို့ "

ကြားလား။ အငယ် လောက်တောင် အသိဉာဏ် နည်းရကောရှင်။
ပြောလိုက်ရင်လည်း ကောက်ရ၊ ချိတ်ရနဲ့ ။ ဟွန်း။ ပြောကို မပြောချင်
ဘူး။ ဒင်းတို့ သားဖတွေ တစ်လေသံတည်းပဲ။

"ဟဲ့ ညည်း ငါ့ကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ တွတ်ထိုး မနေနဲ့ နော်"

"ကလင် ... ကလင်"

"ဟာ ... ဖေကြီး ပြန် လာပြီ"

အခန်းထဲမှာ စာကျက်နေတဲ့ အငယ်ကောင်က သူ့အဖေရဲ့ ဆိုက္ကားဘဲ
လဲသံ ကြားတော့ အရှေ့ကို ပြေးထွက် လာတယ်။ ကြည့်ရတာ သူလည်း
ဆရာ ကန်တော့ပွဲကြေး တောင်းမလို့ နဲ့ တူပါတယ်။ ကျောင်းတူပေမဲ့ အ
တန်း မတူကြဘူးလေ။ အကြီးမက ဆယ်တန်း၊ အငယ်ကောင်က ငါးတ
န်း။ တစ်လ တစ်လ ကြည့်ရှင်ခ၊ ဆန်ဖိုး၊ မီဖိုးနဲ့ လောက်ငတယ်ကို မရှိ
ဘူး။ ဒီကြားထဲ ဒင်းက လာလာ တောင်းသေးတယ်။

"ဖေကြီးရော့ ..."

စတီးခွက်နဲ့ အပြည့် သောက်ရေတွေပေါ့ရှင်။ ဒါ အငယ်ကောင်ရဲ့ လု
ပ်ထုံးလေ။ ညနေ ခြောက်နာရီ ဒေါင်ဆိုတာနဲ့ ကိုမြသန်း ပြန်လာနေကျ။
အခုလည်း သူ့သားငယ် ခပ်တိုက်တဲ့ ရေအပြည့်ကို တဝှတ်ဝှတ် မော့
သောက် နေလိုက်တာများ ငရဲပူမိနေတဲ့ လူကျနေတာပဲ။

"ကဲ ... ဘယ်မလဲ"

လက်မနဲ့ လက်ညှိုးကို ဝိုင်းပြလိုက်တယ်။ ဘယ့်နှယ်တော် ပြန်ရော
က်တာနဲ့ ပိုက်ဆံ ပြန်အပ်မယ် မရှိဘူး။ တဂျီဂျီအော်နေတဲ့ ဒီရေဒီယို အ
စုတ်ကိုပဲ တန်းဖွင့်နေတယ်။ နေ့တိုင်း တောင်းရလွန်းလို့ ကြာတော့ ကျွ
န်မလည်း အိမ်တွင်း သူတောင်းစားမကြီးကို ဖြစ်လို့ ။

"နေပါဦးကွာ။ မင်းကလည်း အမောတောင် မပြေသေးဘူး။ ရော့"

"ဟင် ... ဒါပဲလား။ ရှင်နော် တစ်နေ့တခြား လျော့လျော့လာတာ အခုဆို ရှစ်ထောင် ဖြစ်တဲ့ အထိပဲ။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက ခေါင်ခိုက်နေပြီတော်ရေ"

"မင်းနဲ့ ကွာ။ ပုံမှန်တော့ ဘယ်ရမလဲ။ နင်းကောင်းရင်လည်း နင်းကောင်း သလိုပေါ့။ ဒီနေ့ဆို ငါသုံးဖို့ တောင် မကျန်ဘူး"

နဖူးက စီးကျနေတဲ့ ချွေးတွေကို သဘက် အဟောင်းကြီးနဲ့ သုတ်လို့ ။ သနားလည်း သနားပါတယ်တော်။ ဒါပေမဲ့ သနားလို့ မရသေးဘူး။ သူလည်း လုပ်နိုင်တုန်းပဲ လုပ်ရတာ။ အခုဆို ကလေးတွေလည်း အရွယ်ရောက် လာပြီ။ အိမ်ပိုင်ဆိုတာ ရှိမလာသေးဘူး။

ကလေးတွေလည်း သူ့ဆီက တောင်းဦးမှာ ဆိုတော့ ကျွန်မ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မီးဖိုထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ သွားပြီး မကြာဘူး။ အကြီးမနဲ့ အငယ်ကောင်က တောင်းတော့ တာပဲ။

"အေးပါကွာ။ နောက်ဆုံး ပေးရမဲ့နေ့ကျရင် ဖေကြီး ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။ စာပဲ ကြိုးစားကြ"

"ဟုတ်။ ဖေကြီး"
